

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 6. mal. travna 1894.

List 14.

MIHAEL,

po božji milosti in božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*častiti duhovčini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav,
blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v
ednosti sv. Duha!*

(Konec.)

Ko je bil Jezus dvanajst let star, piše sv. Lukež tako lepo, šla sta Marija in Jožef, kakor navadno, na praznik v Jeruzalem. In ko sta se po doveršenih praznikih vračala, ostal je mladenič Jezus v Jeruzalemu... In zgodilo se je, da sta ga tretji dan našla v tempeljnu, sedečega med učniki, katere je poslušal in popraševal. Vsi pa, ki so ga slišali, so se čudili nad njegovim umom in nad njegovimi odgovori... In ko sta ga zagledala, sta se zavzela, in njegova mati mu je rekla: Sin, kaj si nama tako storil? In njima reče: Zakaj ste me iskala? Vedela li nista, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?... In šel je z njima in prišel v Nazaret in je bil njima pokoren... In Jezus je rasel v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. (Luk. 2, 42—52). To je, ljubi moji otroci, vaš prečudežno ljubeznjivi in veličastni vzgled. Jezus, sin nebeškega Očeta, bil je pokoren zemeljskemu redniku. On, naš gospod in mojster, bil je podložen priprostemn tesarju; On, stvarnik nebes in zemlje, bil je poslušen Mariji, svoji stvari. Božjo zapoved: Spoštuj očeta in mater, katero je On dal, je izpolnjeval sam najnatančneje.

Jezus je rasel v modrosti in milosti, ker je z Marijo in Jožefom hodil v Jeruzalemski tempelj, in tam molil, voljno poslušal učnike in jih popraševal. Še več. Jezus je s svojimi bož-

jimi rokami delal v delavnici svojega rednika in je do tridesetega leta ostal v hiši svojih starišev, za katere je ljubeznjivo skerbil. Po blaženi smerti krušnega očeta Jožefa je še tembolj skerbil za svojo ljubo mater vdovo, s katero se je v času, ko je javno učil, najmanje trikrat sešel, in sicer v Kani Galileji, kjer je s svojo navzočnostjo na ženitnini posvetil in blagoslovil družino; nadalje v Nazaretu v hiši, kjer je učil veliko množico, in naposled na Golgoti, kjer njo je z križa izročil svojemu ljubljenu učenču Janezu. Jezus sme pač torej reči tudi vam otrokom: Vzgleđ sem vam zapustil, da takó, kakor sem storil jaz, tudi vi storite. (Jan. 13, 15). Jezus je vam, preljubi otroci, božji vzor v otroški pokorščini do starišev, v pobožni molitvi, v marljivem obiskovanju službe božje, v spoštovanju in čislanju učiteljev, postavljenih od Boga, v pridni delavnosti, v požertvalni skerbi za stariše. Kerščanski sinovi in hčere, ljubite in častite z vsemi močmi svoje dobre stariše, ne zapuščajte jih v potrebi in stiski, bodite jim na pomoč v smerti, pripeljite jim v tem za vso večnost odločilnem trenutku Jezusa v presvetem zakramentu altarja! Tako jih ne bode nikdar izgubili, pač pa se bode kedaj ž njimi večno veselili v družbi sv. družine, kakor se veselijo in radujejo sv. Alojzij, sv. Stanislav Kostka, sv. Neža in mnogi drugi sveti mladeniči in svete mladenke, ki so živeli in živele bogoljubno po prevzvišenem vzgledu Jezusa, božjega prijatelja otrok. —

V Gospodu ljubljani moji vérniki! Razsvetljeni apostol svetá, sv. Pavel, je sestavil za srečno kerščansko družinsko življenje stalna pravila, katera izpolnjevati je ostro naročal posameznim udom hišnih družin. Vse, karkoli delate

z besedo ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa Kristusa... Žene, bodite podložne možem, kakor se spodobi, v Gospodu. Možje, ljubite svoje žene in ne bodite čmerni do njih. Otroci, bodite pokorni starišem v vseh rečeh; ker to je prijetno v Gospodu. Očetje, ne dražite svojih otrok, odgojujte jih v nauku in strahu Gospodovem. Hlapci, bodite pokorni svojim telesnim gospodom v vseh rečeh, ne na videz, kakor da bi hoteli dopadati ljudem, temveč s priprostim srcem, boječ se Boga. Karkoli delate, delajte iz serca radi, kakor Gospodu in ne kakor ljudem, vedoč, da bodete od Gospoda prejeli povračilo dedščine. Gospodu Kristusu služite... Gospodarji, kar je pravično in primerno, izkazujte hlapcem, vedoč, da imate tudi vi Gospoda v nebesih. V molitvi ostajajte in čujte v njej z zahvaljevanjem. (Kol. 3, 17—24; 4, 1, 2.)

Lahko bode kerščanskim družinam, živeti po teh zlatih pravilih slavnega apostola, ako z vso gorečnostjo gojijo pobožnost do svete družine nazareške. In zato prav živo želim, da se vse družine lavantinske škofije posvetijo sveti družini in da kar le najbolj goreče posnemajo njen vzgled. Podoba Jezusa, Marije in Jožefa kakoršno sem iz Rima od predsednika naddružbe z dopisom od dne 19. februarja 1893 prejel, da si njo ogledam in dalje priporočam, nahaja naj se v vsaki hiši, da njo vsi domači lahko vidijo in se večkrat na dan spomnijo, da so se sveti družini posvetili: da med delom svete osebe v pomoč kličejo, se varujejo vseh grešnih misli, besed in del, da se vnemajo v posnemanju vsakere čednosti, se v nesreči tolažijo, v sreči svoja serca k nebesom povzdigajo, po priprošnji presvetih oseb v skupnih molitvah sreče in blagoslova, edinosti in miru od Boga prosijo. Po iskrenem čiščenju in zvestem posnemanju sv. družine bodo družine postale dobre, po dobrih družinah pa se bodo zboljšali časi. Po čiščenju in posnemanju sv. družine nazareške je slavno znana družina Nazijanska postala družina božja, in nje udje se časte vsi kot svetniki, namreč roditelja sveti Gregorij in sveta Nona, ki sta otrokom svetila z vzgledom vere in čednosti, in njuni otroci sv. Cezarij, sv. Gregorij in sveta Gorgonija, ki povzdigujejo slavo svetosti svojih starišev.

Za vstop v novo, milosti polno in z bogatimi odpustki obdarovano družbo zadostuje, da se oče ali mati ali kdor koli izmed domačih oglasi pri dušnem pastirju in prosi, da vpišejo imena vseh domačih v društveno knjigo. Kdor je v družbo zapisan, vdeležuje se njenih odpustkov

in privilegij ali predprav. Posvečenje presveti družini se more veršiti ali doma ali pa še bolje v župnijski cerkvi, ki je duhovna mati družinam cele župnije. Ker pa so sv. Oče papež Leon XIII to hvalevredno družbo izročili zlasti vam, velečastiti gospodje župniki, prosim prav nujno vas, svoje drage sodelavce v vinogradu Gospodovem, da to blagonosno družbo vernikom priporočate, da ste jim postrežni zastran vsprejema in jim skerbite za lepe podobe sv. družine nazareške. Gotovo so posebno dušni pastirji poklicani, v prvi versti vdeleževati se hvalevrednega dela, da se družine zopet pokristijanijo in kerščanske ostanajo. Podučevanje dobrih duhovnikov, njih ljubezen do čistosti, njih pobožnost v cerkvi, doma in zvonaj doma, njih zmernost v jedi in pijači, v govorjenju, njih pobožnost in častitljivost pri sv. maši, vse to v sercih vernikov mogočno vzbuja tiste čednosti, ki so zaklad katoliških družin. Zatorej, predragi bratje in sinovi v Gospodu, delajte na to, da se duh Jezusa, Marije in Jožefa zopet poverne v družine. Iz tega bode izviral mir, ki presega ves um in ohrani serca in misli v Kristusu Jezusu. (Fil. 4, 7.)

Ker sem že zgoraj večkrat omenil sv. hišo nazareško, spodobi se, da še kaj več povem o tej od Boga toliko oblagodarjeni hiši sv. družine. Tiha, sveta hiša nazareška je gotovo eden najčastitljivših krajev vsega sveta. V tej hiši sta prebivala Joahim in Ana, presrečna roditelja preblazene device Marije, katera je bila tukaj rojena in vzgojena. V to hišo je stopil nadangelj Gabrijel, da oznani Mariji globoko skrivnost večlovečenja Sinu božjega. Tu je živel in umerl sv. Jožef. Tu je živel nebeški Vzveličar. Tu so se shajali Apostoli. Tu je po starodavnem izročilu sv. Peter služil sv. mašo. To hišo je obiskalo brez števila svetih oseb, kakor n. pr. sv. Ljudovik, kralj francoski. Kaj čuda, da ta hiša božja še vedno stoji in je pod varstvom angeljskim? Ostala je na svojem mestu tako dolgo, da so Muhamedanci zasedli skoro vso Palestino. Dne 10. majnika leta 1291 prenesli so njo, kakor pripoveduje pobožno izročilo, angelji na Tersat pri Reki v Dalmaciji. Pa že tri leta in sedem mescev pozneje izgubili so Tersačani ta dragoceni zaklad. Angelji so namreč vdrugič vzdignili sv. hišo in njo nesli preko morja v Loreto na Laško. V spomin tega čudovitega dogodka, ki se je veršil dne 10. decembra 1294, praznuje sv. cerkev vsako leto na deseti dan decembra god prenesitve sv. hiše iz Dalmacije v Loreto. Že dvakrat sem bil toliko srečen, da sem v tem prečastnem svetišču služil sv. mašo in prosil sv. družino, da bi se nahajalo v moji

lavantinski škofiji prav mnogo nazareških hiš, v katerih prebivajo bogaboječe, pobožne družine.

* * *

Ljubljani Lavantinci! K sklepu svojega pastirskega lista opominjam vas še enkrat z vso ljubeznijo, s katero vas v Jezusu Kristusu ljubim, da po želji sv. Očeta v obilnem številu pristopite v pobožno družbo na čast sv. družini nazareški in da si neutrudno prizadevate, doseči njen koristni namen.

Hišni gospodarji in očetje časté in posnemajo naj sv. očeta Jožefa v Bogu vsečem delovanju, v čuječnosti, zvestobi in pravičnosti. Keršćanske matere in gospodinje naj nasledujejo sv. mater Marijo v pobožnosti, sveti ljubezni in zvestobi. Otroci se naj učijo od božjega mladenci Jezusa pokorščine, spoštovanja in podločnosti do starišev. Plemenitniki in ki so visokega rodu, naj kakor modri iz jutrove dežele to najplemenitnejšo družino vroče časté in se naj učijo od nje, da so v sreči zmerni in zderžni, v terpljenju in nadlogah pa mirno-serčni. Bogati in premožni naj se navadijo od nje, čednost ceniti in tisto stavljati visoko nad vse imetje in vse bogastvo. Keršćanski delavci naj se radi ozirajo na revno družino v neznatnem Nazaretu, da brez godernjanja in toževanja izpolnjujejo dolžnosti svojega stanú. Sv. Jožef, blagi tesar nazareški, bode jim nebeški varih in priprošnjik v vseh težavah; in Jezus jih bode obilno blagoslovil, On, ki je uboštvo priporočal in je bil sam ubožen, kakor nikdo ne pred njim in ne za njim. On, ki je s svojim delom povzdignil in posvetil delavski stan. Tudi vi in ve, Bogu posvečeni redovniki in redovnice, ste duhovna družina, ki ima nad sv. družino nazareško svoj veličastni uzor. Zvesto njo posnemajte v čednosti svete pokorščine, svetega uboštva in svete čistosti, krotkosti in ponižnosti. Plačilo za to vam bode nekda družina sv. družine,

Tako torej, ljubljani verniki! Zbirajte se vsi prav radi k skupni molitvi, zlasti k molitvi sv. rožnega venca, pred podobo sv. družine, katera naj se nahaja v vsaki družbeni hiši, da njo krasi in jej je glasna učiteljica: zbirajte se pred njo in molite pred vsem za svoje potrebe. Potem pa molite kot zvesti otroci velike družbe božje, sv. cerkve, za skupnega očeta keršćanstva, papeža Leona XIII., nadalje kot zvesti državljani za svojega toliko dragega in ljubega vladarja Frančiška Jožefa I. Poleg tega pa ne pozabite svojega višjega pastirja, kateri čuje nad vami kot tak, ki bode za vaše duše odgovor dajal, da bode to delal z veseljem in ne vzdi-

hovaje: ker to bi ne bilo dobro za vas. (Hebr. 13, 17.)

Sklepam pa svoj dobrohotni spis s pomembnimi besedami, s katerimi sklepajo sveti Oče papež Leon XIII. svoj v začetku pohvaljeni apostolski list: Jezus, Marija in Jožef naj milostno varujejo keršćanske hiše, v katerih se bodo klicali na pomoč; naj gojijo v njih ljubezen, pospešujejo lepo vedenje, naj spodbujajo k čednosti, lajšajo in slajšajo naj bridkosti, ki od vseh strani pretijo človeškemu rodu! Amen.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Dunaj. (Po slabi tovaršiji glava bolí, ali: Pravo in nepravo prijateljstvo; dobra in slaba družina) — Vsako človeško serce hrepeni po prijateljstvu, vdanosti in ljubezni do drugih; ta lastnost njegova je prav naravna. Vsi, stari in mladi, bogati in revni iščejo si prijateljev ne le v srečnih, temveč tudi v slabih časih; v srečnih, da se v družbi veselé in radujejo, v slabih pa, da si olajšajo žalost, ker jo s tujim sočutjem mnogo lažje prenašajo. Sicer je nagnjenje človeško premnogokrat le mimogredoče, več ali manj odvisno od lastnih zadev, redkokedaj prav priserčno, in vendar daje že to le poveršno, le bolj navidezno prijateljstvo človeku tolažbo in mir: razveseljuje ga, kakor nam kaže vsakdanja skušnja, ob času veselja, a vliiva mu tudi v njegovo ranjeno serce zdravilni balzam ob času nesreče, revščine, pomanjkanja in zatiranja. Ker pa prinaša nepravo, le navidezno prijateljstvo nesrečo nešteti množici in sicer nesrečo časno in večno, ker so nadalje slučaji prav pogosti, da so spravili navidezni prijatelji ljudi ob čast in imetje, ter s tem jih ob enem pahnili tudi v največjo revščino, naj skerbí vsak pred vsem za to, da se kolikor mogoče ogiblje takih nepravih prijateljev. Marsikateri bi mi na to utegnil reči: Res, to je pač prav in lepo, kje pa naj vendar zvem, ali občujem s pravim ali nepravim prijateljem? — Na te besede odgovarjam: Ni odveč težko najti te razlike, ako mirno in brez predsodkov opazujemo lastnije onega, kateri se hoče z nami tovaršiti. Pazimo na njegovo obnašanje in njegove govore. Bodimo čisto prepričani, da ne more biti dober prijatelj, ki ne spolnuje božjih in cerkvenih zapovedi, ali ki nas hoče napeljati h kakemu dejanju zoper te zapovedi; kajti dober prijatelj spodbuja nas vedno le k dobremu, k spolnjevanju naših dolžnosti; nobeden ni dober prijatelj, ki nas hoče pripraviti v kako prepovedano, nevarno ali nespodobno reč, k nepotrebnim troškom, nevarnim razveseljevanjem, k zapravljivosti itd. Dober prijatelj tudi tisti ni, ki hvali naše napake, jih kot samoumevne človeške slabosti in napake označuje, ter na njih nič slabega videti noče. Takih prijateljev, ki so v resnici le sovražniki, se ogibajte! Gorjé van, ako jim greste na limanice, ktere so vam prekanjeno in lisično nastavili! Nikdar ne imejte nikogar za dobrega prijatelja, temveč ogibajte se njegove družine, kdor nespodobno govori o sv. Cerkvi in o njenih časnih in večnih blagor človeštva pospešujočih napravah; ne tacega, ki gerdi, zaničuje, opravlja papeža, škofo in duhovne, sploh vse od

Boga izvoljene vodje in učnike ljudstva. Zelo vas svarim pred takimi ljudmi, kajti priliznjeno izpodkopljujejo najdražjo in najsvetejšo svetinjo, katero ima človek, sv. vero; ako so tudi to izpodkopali ter vam odvzeli sveta čutila — potem ste prav pomilovanja vredni; potem je morebiti za vselej omajano vaše upanje, vaša zadovoljnost in vaša sreča! Bežite pred tovariši, ki vas hočejo zapeljati k nepokorščini do starišev, do njih namestnikov, do učnikov ali drugih predstojnikov. Nepravi prijateljev bojte se bolj, kot očitnih sovražnikov, ker teh se veliko lažje morete izogibati, kot unih. Koliko pridnih, dobro vzgojenih mladeničev bilo je že zapeljanih od slabih tovarišev v prepovedana djanja, prepovedane igre, nepotrebne stroške itd! Koliko solz pretočili so nadalje ne le zapeljani sami, temveč tudi njih stariši, bratje in sorodniki, katerim bi bili lahko postali podpora in veselje v starosti! Koliko je dijakov, ki zapusté pridni, delavni in pobožni svoje domovanje; na tujem pa se oklenejo slabih tovarišev, propadajo na ta način od stopnje do stopnje, naposled postanejo lenuhi, potepini, zapravljalci, tako, da se sramujejo stopiti pred stariše in znance, ter se popolnoma zgubé. Zato, dragi moji! bežite, res, bežite pred slabimi družčinami! Te so smertni strup, ki razjeda vam telo in dušo, večkrat počasi, toda gotovo v vašo grozno nesrečo. Poslušajte nauke in opomine svojih starišev, duhovnov, učnikov in družih predstojnikov; dobro vam želijo; privoščijo vam pravo srečo. Ogibajte se pa slabih, nepokornih in okuženih tovarišev; pridružite se le dobrim, pridnim in olikanim mladenčem. Ne pozabite nikoli, da ljudje vas ne sodijo le po vaših šolskih napredkih, ali po vašem vedenju v šoli, v cerkvi, na ulici, temveč pametni in izkušeni ljudje vas sodijo tudi po vaših tovariših, kar nam priča star pregovor: Povej mi, s kom se pečaš, in povem ti, koliko da veljaš.

Po moji dolgoletni skušnji glede šole in vzgojevanja so nekteri stariši ali njih namestniki — oni namreč, ki sprejemajo dijake na hrano in v stanovanje — le preveč brezskerni, kar tiče sprehode in občevarje z drugimi sodijaki; nekteri se v svoji vncmarnosti še ne zmenijo za tó; mnogi so preveč prizanesljivi, ali bolje rečeno, preveč brezskerni. Kolikokrat slišijo stariši tega ali onega tovariša svojih otrok nespodobne besede govoriti, gerde in surove psovke brusiti, čudne opazke delati, in vendar ne prepovejo svojim otrokom te nevarne tovaršije, akoravno veljá prav pri mladini posebno izrek: „Jedno gnjilo jabelko okuži deset dobrih.“ Saj nam je znano, kako gerdih besed in psovke se otroci navadijo v občevarju z drugimi in kako kužne šege sprejmejo od njih. Kolikokrat slišal sem že pridne matere tožiti: Bog se usmili! kako gerde besede prinaša mi otrok domú! Kako bi ne? Velikokrat dovolimo otrokom igrati se s tujimi otroci, katerih natančno ne poznamo; pač da, večkrat povabimo jih celo še na dom; ali potem ni naravno, da sprejmejo otroci premnoge nespodobnosti tujih soverstnikov, da postanejo sami surovi, razposajeni in lahkomišelní, dokler se ne zagulijo tako, da je popoljšanje ali zelo težavno, ali pa popolnoma nemogoče. Sedaj seveda spoznajo premehki in preveč prizanesljivi, ali da bolje rečemo, zanikarni in brezvestni stariši, kako zelo da so s tem grešili, ko niso precej prepovedali otrokom občevarja s surovimi, razposa-

jenimi in slabimi tovariši, ter smo prisiljeni okuženem z vso ostrostjo pokazati vrata, ko pa je že prepozno! — Kako žalostna je ta beseda! Kolikokrat postale so na ta način nesrečne, poprej pridne in v obče spoštovane družine! Koliko skerbi in reve prinese mnogokrat en sam po slabi družčini zapeljan otrok v hišo! Poznal sem mladeniče, ki so vživali doma najboljšo, versko-nravno vzgojo, katerih stariši so se tudi na vse načine trudili, da vzgojé svoje otroke v dobre ljudi ter jim zagotovijo srečno bodočnost. Približal pa se jim je polagoma slabi tovariš, vsadil ljuliko med pšenico, in sedaj bila je zastonj vsa skerb, ves prešnji trud in svarjenje starišev.

Zatorej mislim, da končam te verstice najbolje s prijazno in priserčno prošnjo, da naj, kolikor časa je to sploh mogoče, nadzorujemo občevarje in družčino otrok; odstranimo brez ugovora iz domačega kroga tuje otroke, ki govoré nevarne besede, psovke in druge surovosti. Ne dajmo se, kadar se tiče blagor otrok, motiti in zapeljevati od tujih, takozvanih prijateljskih družin. Plevel moramo popolnoma izrovati in potrebiti, drugače neprenehoma poganja ter škoduje celi dobri njivi. Ako je otrok na napačnem potu, ako si je prisvojil nespodobnih, surovih izrazov, prilastil si slabih navád, navadil se na hudobijo in nepokorščino, — potem, ljubi stariši, je sodu dno že izbito, potem je razrušeno poslopje vsega dobrega, katero ste tako težko in skerbno zidali; vaš trud bil je zastonj. V življenju imamo večkrat priložnost z žalostjo opazovati, da otroci, ki so zašli po slabih tovaršijah na kriva pota, navadno to pot neprenehoma nadaljujejo, in da so slučaji zelo redki, zaverniti jih zopet na dobro pot, na pot pokorščine do božjih in človeških postav in naredb, ktera jedina jim zagotavlja pravi napredek, ktera jedina more napraviti iz njih pridne, koristne ude človeške družbe, ter jim zagotoviti veselo in srečno prihodnost.

Prof. Janez Repič.

Fantje, pamet! Naslednji dopis, za katerega smo serčno hvaležni, je izdatniša pridiga, kakor sicer cele bukve; glasi se:

Ker se nam ravno približuje čas nabora vojakov, Vas ponižno prosim, naj bi blagovolili v Vašem cenjenem listu objaviti naslednji dogodek v svarilni izgled vsim voznikom in mladeničem, kateri se vozijo k naboru v vojake.

Zadnje dni mi je pripovedoval 69letni rudar v pokoju, g. Valentin Treven, naslednjo dogodbo, in se zanesti smem, da je resnična:

Bilo je meseca oktobra leta 1846. Poklicanih nas je bilo mnogo mladeničev rudarjev iz našega mesta v Planino na Notranjsko se predstaviti asentni komisiji za nabor v vojake. Pripeljemo se dobre volje, kakor je že v takih slučajih navada, v notranjski terg Planino; bilo je ravno v nedeljo zvečer o mraku. Že od daleč ugledamo nam nasproti derdrati voz in v vozu sedeti mladega gospoda mašnika; ko se vozovi srečajo, mi vozeči novinci prečastitega gospoda prijazno pozdravimo s tim, da svoje klobuke, po idrijski šegi s cvetličnimi šopki okinčane, vzdignemo; kar so nam prečastiti gospod mašnik planinski, kakor smo pozneje poizvedeli, prijazno odzdravili.

Le naš voznik N. N., doma iz Ledine, fare sv. Jakoba, ni gospoda mašnika prijazno pozdravil, marveč, ker so se zaradi prebližnje vožnje vozovi sprijeli, je začel

gerdo preklinjati, in še več, z bičem udrihati po v vozu mirno sedečem prečastitem gospodu mašniku. Žal-besedice ni bilo slišati iz ust prečastitega gospoda mašnika, ampak mirno vdani so terpeli, kakor pravi učenec Kristusov, „kteri je za nas bičan bil“. Vse nas je prešinil strah in groza, ko smo bili navzoči strašnemu zločinstvu. Podali smo se k počitku, le razburjeni voznik ni mogel zaspati; razgrajal je po Planinskem tergu in bruhal bogokletne besede! Ali poslušajte, predragi čitatelji, šiba Božja ni bila daleč! zadela je namreč očitna kazen taistega, kteri se je prederznil mahnuti z bičem maziljenca Gospodovega. Ker je namreč omenjeni zločinec razsajal in razgrajal v temni noči po tergu Planini, zasači ga ponočni čuvaj. Njegovo opominjevanje ni nič izdalo; zatorej poprime orožje in zabode voznika v trebuh. — Še mu je bilo mogoče dospeti v našo spalnico, — videli smo znotraj ranjenega; — videli smo ga vsega kervavega, ko je padel po tleh; — grozovito je ječal in stokal.

Naglo pošlje hišni gospodar po gospoda duhovna, da bi mu podelili zadnjo popotnico, ker vedeli smo, da bo kmalu po njem. Bila je ravno ena ura čez polnoči v ponedeljek zjutraj. Gospod duhoven kmalo pridejo z Najsvetejšim. Vsi smo v svoje veliko začudenje spoznali v gospodu mašniku taistega gospoda duhovna, kateri je pred malo časom iz ljubezni do Tebe, o Izveličar, bičan bil!

Bili so namreč prečastiti gospod Matija Schmied, pozneje dekan v Idriji, umerli leta 1865 tukaj. — za božjo čast zelo vneti dušni pastir. Naj mu sveti večna luč!

Smertno ranjeni voznik je bil v četrtek po ti grozni dogodbi v strašnih mukah, sicer omečen in skesan izdihnil svojo dušo, katere naj se Bog usmili!

Vozniki, mladenči, spoštujte služabnike Božje!

V Idriji 1. aprila 1894. Jakob Likar,

c. kr. jamski paznik.

Verona, mesca sušca 1894. (Nove nade za srednje-afrikanski misijon.) Listič „La Nigrizia“ v Veroni naznanja neko važno spremembo pri ondotnih misijonarjih za srednjo Afriko. Omenja napervo žalostno okoliščino, da katol. misijon, ki se je poprej stezal gori do Kordofana, sedaj dela samo v tesnem egiptovskem krogu in z enim misijonarjem v Eritreji. To je vzrokovala prekucija mahdovska. Osebstvo misijonsko se je pa pomnožilo in škof Sogaro je mesca oktobra 1885 ime te naprave za afrikanski misijon v Veroni premenil v „družbo redovnih sinov presvetega Jezusovega Serca.“ To spremembo so škofu nasvetovali sami sv. Oče sedanji papež. Leta 1887 je prvih deset redovnikov pred svojim škofom naredilo slovesno redovno obljubo.

Bilo je še rešiti vprašanja o novih mejah srednje-afrikanskega misijona, ker med tem so vstali novi vikarijati in prefektore apostolske med mejami tega misijona. Mns. Sogaro je zarad tega mesca oktobra 1892 moral potovati v Rim, da se reši ta zadeva; sinovi Jezusovega presv. Serca so pa goreče molili in sv. Jožefu priporočevali srečno rešenje te zadeve. Pričelo se je leto 1894; toda zdelo se je, da goreče molitve še niso bile uslišane. Zazori 19. svečan in sinovi Jezusovega presv. Serca pričnó z vso gorečnostjo obhajati pobožnost za mesec sv. Jožefa. Prosilili so in izprosili so popolno rešenje svoji zadevi. Bile so namreč poterjene nove misijonske meje 11.

prosenca, naznanjene pa v Veroni še le 18. sušca, prav za prav v predan sv. Jožefa je prišlo pristno naznanilo, da so sv. Oče podpisali določilo rimske propagande, v katerem se poterjuje spremenjenje veronskega vstava srednje-afrikanskih misijonarjev v „versko kongregacijo sinov Jezusovega presv. Serca.“ Novi redovniki se nadjajo, da s tem se odpre za srednje-afrikanski misijon bolj srečna doba, boljši časi za spreobračanje zamurcev in da ta milost bode prišla na priprošnje sv. Jožefa.

Macedonija. Iz Soluna, 11. sveč. in 8. sušca 1894. (Zvonilo. Pobožnosti.) S svojim pismom z 2. sveč. ste nas zelo razveselili, — ker nam poročate, da nam bote poslali zvona do sv. Jurija v Paleortsi. Serčna hvala toraj Vam in blagim dobrotnikom za ves vaš trud in skerbi! Glede velikosti in teže zvonov sem s tem popolnoma zadovoljen, kakor mi pišete. Je-li mogoče, da ju vapór pripelje do začetka majnika ali saj do binkoštné sobote? Naše veselje bi bilo tolikanj večje. Tu pošljem napis. Besede, ki naj se na zvona napravijo, so s staro slovanskimi čerkami pisane in so od bolgarskih nekoliko različne. —

S tema zvonovoma bota Paleorski občini napravili veliko veselje, kakor tudi vsem drugim zavodom, ki se bodo v prihodnosti pod varstvom sv. Družine ondi razcveteli — v blagor ubogim Bulgarom. — In ko bi s svojim darilom ne bili nič drugzega storili, kakor da bota 3krat vsak dan „Angelj Gospodov“ oznanovala, je to že veliko. Pri nas namreč ljudje ne poznajo lepe navade, da bi vsak dan angeljevo češčenje molili — saj dosedaj ni nobeden vedel za to!

Danes sem začel devetdnevno v čast Kraljici sv. rožnega venca v Pompeji. Obljubil sem bil namreč, koj ko bom zvedel, da se bota zvona napravila, bom vravnal tri devetdnevne, t. j. molil bom skoz 27 dnij vsak dan 3 dele sv. rožnega venca, — upanje pa imam, žalostna Mati Božja bo pomagala, da bota zvonova zadosti velika, da se bota srečno k sv. Juriju v Paleortsi pripeljala, da ne bota nobene dolga pri č. g. Samassa-tu ali kje drugej zapustila, le nam bota klicala in nam očitala dolg hvalnosti, katero smo dolžni blagim dobrotnikom — v Ljubljani in drugod.

V postnem času je tukaj v navadi 40urna pobožnost; in tudi letos smo jo imeli 2., 3., 4. sušca. Oh kako ta pobožnost serce povzdigne — tukaj med Turki! Pridige so bile v raznih jezikih. — Zdaj bomo pričeli ljudske duhovne vaje za stanove, da ljudi pripravimo za dobro velikanočno spoved.

Mila prošnja.

Ogenj je nastal v noči po beli nedelji okrog jedne ure na Zajčjem verhu župnije Stopiške. Ne bom popisoval prežalostnih prizorov in strahú te noči, serce pretresujočega pogleda černe groblje, iz ktere se vidijo le gole peči in ognjišča, in strašnega tuljenja gladne živine, ktero se razlega daleč na okrog. Obračam se le na znana blaga serca „Daničinih“ prijateljev ponižno proseč v imenu 18 siromašnih družin blagohotne podpore. Zgorelo jim je vse do tal, ter jih pahnilo v skrajno bedo. Slabe letine, toča, vred vsem pa nezvesta vinska terta prisilila je že sedaj mnogo gospodarjev, da si iščejo

sreče po Ameriki. Kaj naj počno sedaj zapuščene žene brez kruha in brez delavnih móž? Z ozirom na to lahko z dobro vestjo terdim: če je kedo potreben podpore, so je potrebni pogorelci na Zajčjem verhu. Prosim, usmilite se jih!

Blagovolite, prečastni g. kanonik, objaviti, to „prošnjo“ in sprejemati mile darove, ktere bi utegnili dobiti; zagotovljeni bodite, da molitev in zahvala boste spremljale blage dobrotnike.*)

Stopiče, 3. aprila 1894.

Jakob Porenta,
župnik.

Memento, homo!

Oj spomni se mi, človek,
Da prah si in pepél,
Da spet v pepel se verneš;
Te z njega Bog je vzél!

Ta glas povsod odméva,
Na pepelnični dan;
Da bi ga pač poslušal
Še druge dni kristjan!

Vsaj kdor na večnost misli,
On misli i na tó,
Da borni smo zemljani
Popotniki samó.

Življenje naše zemsko
Le kratek čas terpi;
Gorjé mu, oj gorjé mu.
Kdor čas ta zamudi!

Prevzetnost, poželjivost
In vživanje samó —
Oj to pač pravi pot ni,
Ki vodi naj v nebó.

Bogapozabnost vlada
In drugih sto pregréh;
A Bog in sveta vera
Prevzetnim je v zasméh.

Brez Boga in brez vere
Na svetu biva mnog.
Ki v svojo moč le upa
In sam će biti bog...

Zakaj se povzdiguješ
Tako ti, zemski sin,
Ne slutiš li nikakor,
Da ti pretí pogín?

Če se ne boš spokoril,
Postaneš ognja plen,
Ker, kdor Boga pozabi,
Bo večno pogubljen.

Pomisli, kdo li ti si,
In kdo svetá Vladar,
Da on Gospod je večén,
A ti le revna stvar.

Zato se spomni, človek,
Da prah si in pepél,
Da spet v pepel se verneš;
Ki z njega Bog te vzél!

Ciriljev.

U r a .

(Prosto poslovenjena.)

Kak tekó kolesca mala,
Eno z drugim se vertí!
Da bi ura ne zastala,
Se premikala, kazala,
Mora vse se gibati.

Vendar, úmite odločno,
Da gre ura prav, dokaz
Nij kolesc vertenje ročno,
Úra mora iti točno,
Kázati natančno čas.

Redno, ne prekasno biti,
Ne zastati ték kolés;
Modro mora se vertiti,
Čas minút in ur znaniti,
Da je dobra ura res. —

Z našim je življenjem taka;
On namen svoj izgreší,
Kdor stoji, al' lén koraka,
In dolžnosti svoje — čaka,
Spolnovati z vsih močí.

Da, ko skušnje čas poteče,
Pred Gospodom boš obstal;
Bodi zvest, spolnuj goreče
Vse dolžnosti rajske sreče,
On ti venec bode dal.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim. (Dobrodelnost sv. Očeta.) Papež Leon XIII so ob obletnici svojega kronanja ter o velikonočnih praznikih podelili: Za uboge v Rimu 15.000 lir; vdovam in sirotam papeških vojakov in njihovemu pomožnemu društvu 5.000 lir; v pomoč duhovnom, ki so v pomanjkanji, 3.000 lir; ubogim redovnicam v Italiji 8.000 lir.

Med in pelin. „Ako bote vi molčali, bodo kamni govorili.“ Ne le da premnogi, ki so sicer v kerstnih bukvah zapisani, ne molčé, temuč na glas kričé zopér katoliške šole, kadar se govori o pravici sv. Cerkve do šole in zoper ločitev šole od Cerkve. Govorijo pa sem ter tje res kamni zoper take lažikatoličane, n. pr.: Eden judov je spisal brošuro „Christenflinten, von einem Juden“ (Friedeberg a. Ou., bei Arthur Dresler 1892). Ta judovski pisatelj med drugim svojim sovercem pravi: „V zgoli verskih vprašanjih, kakor n. p. o postavi za ljudske šole, bi morali judje čisto molčati!“ K temu pristavlja „Reichspost.“ „In kaj vidimo na Avstrijskem! Vsi judovski časniki so najbolj zagrizeni nasprotniki kerščanske ljudske šolske postave.“ Ali bi se ne dalo tukaj še nekaj pristaviti, n. pr.: „Vse liberalno

*) Blagi rojaki gotovo ne bodo prezerli priserčne prošnje; darove bodemo hvaležno sprejemali in berzo pošiljali revežem.
Vr.

časništvo je najbolj zagrizeno nasprotništvo zoper šolske postave..." In zopet dalje piše: „Judje naj se pečajo za svoje, ne pa za kerščanske zadeve.“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec april (mali traven.)

a) Glavni namen:

Rast v spoznanju in ljubezni do Jezusa Kristusa.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Bog je največji in neodvisni Gospod vseh stvari; prost je v vsem, kar je vstvaril in kar še dela; človeka, katerega je postavil nad vidno naravo ter ga obdaril s častjo in slavo vseh naravnih dobrot, katerega je k temu še olepšal z nepopisno lepimi darovi nadnaravne milosti in časti, ki jo je bil po svoji lastni krivdi zgubil, tega človeka mogel je brez vsacega posredovanja zopet sprejeti v stan milosti.

Da bi pa našo naravo tem bolj častil ter svojo dobrotljivost in usmiljenje tem lepše pokazal, podaril nam je Bog nadnaravne milosti po svojem posredniku po najvišjem in najimenitnejšem posredniku, po lastnem, edinorojenem Sinu: tako zelo je Bog svet ljubil. Naš Gospod in Izveličar Jezus Kristus Sin Božji, postal je sin človekov.

Včlovečenje Jezusa Kristusa je podlaga in središče vsemu čeznatornemu poslopju, katerega je postavil Bog v naše izveličanje in v svojo čast. Naše izveličanje celo, kolikor ga potrebujemo, in čast božja, edino, ktero morejo njemu, neskončnemu Bogu skazovati tudi stvari, vzeto bilo je z odrešenjem po Jezusu Kristusu, zaslužno na čuden način ter z obilnostjo zopet vterjeno. Jezus Kristus, Bog-človek, je skrivnost, ki skoro vse obožuje. skrivnost s katero hoče Bog ves svet obdati, in v kateri naj celi svet Boga zapopade.

Dobiček pa je prav za prav pri ljudeh, ki se rešujejo in k Bogu vodijo. Gospodu ostala bi čast tudi, ako bi jih ne bil odrešil, in bi morali s svojim poginom spričevati lepoto njegove pravičnosti; človek mogel je pa rešen biti le po odrešenju, v katerem ga je Bog rešil iz padca in mu ozdravil rano njegovih grehov; v katerem je po Jezusu Kristusu in v Jezusu Kristusu zopet sprejel človeka za božjega otroka, in kot otroka za dediča večnega kraljestva in veselja. Glejte, koliko nas je Oče ljubil, da se otroci božji imenujemo in smo. (Jan. 3)

To je evangelij, t. j. veselo oznanilo, to je veliko veselje, katero je nekda oznanil angelj betlehenskemu pastirjem, in katero odslej cerkev neprenehoma oznanjuje po vesoljnem svetu. Odslej je znanost vseh znanstev spoznavati Jezusa Kristusa; to je naj globokejše in najvišje, ob enem pa tudi najpriprostejše in najlažje spoznavanje, katero je vsem ljudem potrebno v izveličanje. Kdo da je Jezus Kristus in kaj da pomeni, mora vsak znati, ki se hoče zveličati; in Jezusa Kristusa ljubiti — resnično ljubiti, ne kar z besedami in z jezikom — to je edina reč, katero mora vsak znati in opravljati. V tem obstoji kerščanska zapoved in vsa kerščanska čednost; le s tem spolnjuje se velika zapoved, Boga čez vse ljubiti, bližnjega pa kakor samega sebe.

Vendar je revščina in neumnost, kakor tudi hudo boba Adamovih otrok resnično neumljiva, in števila onih, ki so do današnjega dne slišali besedo božjo, pa je ne spolnjujejo, se ne more sošteti. Vse je vabil usmiljeni Bog, priti k gostiji večnega življenja vsi so naprošeni, pridobiti si z malim trudom nebeških zakladov; pa le malo jih je dosedaj vbogalo. Koliko jih je še dan danes, ki nočejo ne le verovati, temveč tudi ne slišati, in se z vso silo zoperstavljajo veselemu oznanilu Jezusa Kristusa! Nočemo, da ta nad nami kraljuje! Neverjetno bi se nam zdelo, ko bi z lastnimi očmi ne morali gledati, kako dobiva vsaka stara in nova zmota veliko množico priveržencev, in ko bi bila še tolikokrat overžena in razkriti nje strašni nasledki kot laž in hudičevo delo — mislimo na pr. na čete socijalnih demokratov in anarhistov — in kako spoznanje Jezusa Kristusa vedno peša in z njim hira tudi ljubezen do Jezusa Kristusa, včasih se pa celo spremeni v sovraštvo in pravo protikerščanstvo.

Vendar je usmiljeni gospod se odločil kraljevati in zmagovati nad vse sovražne sile s svojo usmiljeno ljubeznijo. Človeku pusti sicer prostost: vendar pa zna tudi prosto voljo z vsegamogočno ljubeznijo in milostjo premagati; zmagati zna slepi strah, ne hvaležnost in prevzetnost neumnih src kakor sam pravi, vladati kljubu satanu in njegovim pomagačem.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

7 **S. Herman** Jožef. Vedna priprava na smert v današnjih nedoločnih dnevih. Zapuščeni mestni otroci. Zasmehovalci sv. vere za spokorjenje.

8 **S. Amanolj.** Več poguma in gorečnosti v čiščenju božjega presv. Serca. Odprava slabih časopisov iz gostilnic.

9 **S. Valdetruda.** Bavarski romarski vlak v Lurd. Brezdomovinski. bolelni posli. Pridobitev poštenih redovnih udov.

10 **S. Terencij.** Edinost za francoske katoličane. Povzdig duhovnov v neki škofiji. Več po vednih prepirih vznemirjenih občin.

11 **S. Leon Vel.** Sv. Oče. Strašne italijanske razmere. Oggerski škofje. Milost sv. čistosti za vse stanove in starosti.

12 **S. Simon Trienški.** Kardinali svete rimske cerkve. Gostitev notranjega življenja v duhovskih semeniščih. Naprava za poboljšanje.

13 **S. Hermenegild.** Španija in Portugalska. Zvestobe do sv. Cerkve. Zakonska zvestoba pri moških.

14 **S. Justin.** Spreobrnitev mnogih grešnikov. Važno znanstveno podjetje. Zabranitev občeškodljivih zarot in zakletv.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neki gospod priporoča svojo bolno soprogo, da bi se na priprošnjo N. lj. Gospe in sv. Jožefa ozdravila, če je Božja volja. —

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Umerla je 30. sušca po dolgem bolehanji, previdena s svetimi zakramenti za umirajoče, gsdč. Helena Toman, stara 70 let, prepeljana v Kamno gorico in ondi pokopana 2. aprila. Pokojnica je bila sestra nekdanjega poslanca r. dr. Lovro Toman, in priporoča jo v molitev druga sestra, gospa Marij na Mali, rojena Toman.

Ljubljana. Prihodnjo nedeljo ob 7ih ima Vincencijeva družba v Marijanišču sv. mašo in skupno sv. Obhajilo s popolnimi odpustki; zvečer ob 6ih pa je ravno tam navadni shod.

V sredo, 11. aprila zvečer pa se v cerkvi sv. Florijana pričnó duhovne vaje za Vincencijevo družbo; bode vsak dan ob 6ih zjutraj govor in sv. maša, zvečer ob 7ih pa govor in litanije z blagoslovom ter v nedeljo sklep s skupnim sv. Obhajilom.

V Teržicu je 3. t. m. umrl gosp. Leopold Ahačič, hišnik, fužinski posestnik itd., v 28. letu svoje starosti, kar mati njegova, gospa Barbara Ahačič, z drugimi svojci vred, sorodovincem in znancom nazonuje in pokojnega v pobožno molitev priporočuje.

V Samoboru je velikonočni ponedeljek č. o. La mbert Golovski obhajal prelepo novo mašo. Obširniše prihodnjič.

V Dolu pod Ljubljano so pretekli torek obhajali osmino po ranjem župniku Jerneju Jarcu. Slovesno černo mašo so peli milgsp. prošt dr. Anton Jarc, brat ranjcega, in pričujoč je bil med družimi tudi njegov nečak č. g. župnik Fr. Jarc. R. I. P.

Djanja sv. Detinstva 14. zvezek. poln lepega branja, je prišel na svetlo. Znamenit je ta letnik, ker zraven važnih in mičnih misijonskih naznanil in poročil ima precej v začetku tudi pismo sv. Očeta Leona XIII. o petdesetletnici „Djanja sv. Detinstva“ tistim, ki se pečajo s „sv. Detinstvom,“ kakor je povedano v tem papeževem pismu.

Udje tedaj naj se oglašé pri dotičnih gospodih, da dobijo tudi ta zvezek.

Zagreb je po tolikem čakanji poslednjič blezo vendar res dobil novega nadškofa, prečast. gospoda dr. Juraj-a Posilović-a, škofa Senjskega. Pišejo, da 6. maja bode nastopil.

V četrtek, 19. aprila, ob osmih bo v nunski cerkvi sveta maša za ranjce deležnike sv. Detinstva. Deležniki, pričujoči pri tej sveti maši, dobé popolni odpustek pod navadnimi pogoji.

Dunaj. Katoliška šolska družba bode v cerkvi sv. Avgušтина v kratkem obhajala tridnevno na čast sv. Jožefu.

Na Dunaji je bilo belo nedeljo velikansko glasovanje za katoliško šolo. Največje dvorane, ki se nahajajo na Dunaju, so izvolili za shod; bilo pa je odličnega občinstva toliko, da se je moralo zborovati v dveh oddelkih, katerih vsak je imel svojega predsednika; bila sta dr. Porzer in dr. Švarc. Povsod je bil le en glas, „da avstrijski narodi hočejo imeti versko šolo.“ To je moška beseda! —

Škofovska posvetovanja na Dunaju so se pričela pretekli ponedeljek, 2. t. m. Skoro vsi avstrijski škofje so bili pričujoči; predseduje kardinal Schönborn. Sv. Oče so jim poslali iz Rima sv. blagoslov.

Za ciborij k Mariji D. na Brezji: Po g. bogsl. J. Gnjezdu: Marija Juvan v Spod. Idriji 2 uhana; —

Dalje iz Idrije: terg soproga Antonija Makuc 2 uhana in 1 perstan; — Učiteljica iz Idrije 1 velik šmarni terdnjak in 1 perstan; — Katerca Abram 1 križec in 1 krono v den.; — J. N. 2 uhana in 1 perstan; — Mar. Abram 1 krono; — Mar. Belar 2 kroni; — Fr. P. se priporoča, da bi ji Marija sprosila blagoslov Božji za njo in sinova v dušnih in telesnih potrebah, posebno tudi razsvitljenja sv. Duha, da ne zaideta na kriva pota, daruje 1 perstan, 1 križec in še nekaj zlatnine; — Neimenovana 3 gld., 6 uhanov in še nekaj zlatnine; — Po gospodični N.: 4 grame zlatnine pa 3 gld.; — Iz Zatičine 2 gld.; — Neimenovan 1 krono; — Neimenovan g. duhovnik 2 stara tolarja. — Naročnica „Zgod. Danice“ s pošte Rakek-a zbirko 12 gold. 76 kr. od več oseb in od Am. Kočevarjeve 1 zlat perstan. Priporočene so v molitev, ena posebej za blagoslov pri začetni kupčiji, ena pa v zahvalo za doseženo zdravje.

Za védo in omiko. Leo Gesellschaft na Dunaju je bila ustanovljena l. 1892. Namen: „Förderung christlich-wissenschaftlicher Bestrebungen in Oesterreich.“ Na čelu je posebno vodstvo in v njegovem imenu kličeta k pristopu: Dr. Koloman Belopotoczky, škof in apost. poljni vikar, kot namestni predsednik, in dr. Jožef, baron Helfert, c. kr. skrivni svétnik itd. kot predsednik. Udje plačujejo po 6 gld. na leto, ali pa 200 gld. enkrat za vselej kot pospeševalci, ali pa 100 gld. kot člani. Zaznamnjani so kot pospešitelji med družimi: Svitli cesar in en nadvojvoda po 1000 gld., njih veliko število po 200 in po 100 gld., po 5 gld. in več pa njih prav veliko število.

Očitna zahvala.

Pn. gospod Ivan Murnik, ces. svétnik, deželni poslanec itd., nam je poslal lepo svoto pet in dvajset goldinarjev kot donesek svoje preblage ranje gospe soproge za podpiranje naših dijakov. Ta blagodušni dar, ki kaže, kako preblaga gospá še po svoji smerti nadaljuje lepo dejanje svojih živih dni, nas je zares ginil in razveselil. Bog povračaj tisučero ranji v večnosti in njenemu dobroserčnemu gospodu soprogu s hladivnim tolažilom po britki izgubi tu in tam!

Vrednik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Gosp. poslanec Ant. Globočnik pl. Sorodolski 5 gld. — Od neim. strani po preč g. dr. profes. Fr. Lampetu 20 gld., da bi Bog dal mladeničem dobrega duha in pripeljal marsikatero v svoj vínograd. — Neimen. gosp. bogoslovec 1 krono. — Č. g. župnik Fr. Jarc. 2 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Č. g. kapl Avg. Šinkovec 5 gld. — Č. g. župnik J. Kobilica 3 gld.

Za varhe božjega groba: Kerka 7 gld. in Zagradec 5 gold. po preč. g. dek. M. Tavčarji — Župnija sv. Katarine v Topolu 6 gld. — Iz Mirne č. g. župnik Fr. Jarc. 3 gld. — Z Gore pri Sodrašici č. g. Janež Dom. zbirko 4 gld. 40 kr. — Iz Žirov č. g. župnik Jož. Vidmar zbirko 5 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Fr. Jarc. 2 gld.

Za misijone: Neim. 20 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru v Bosni: Gsdč. A. Pfeifferjeva 20 kron.

Za pogorelce v Zajčjem verhu, fare Stopiske: J. Z. 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Štefan Jenko, vikarij v Podgrajah, 4 gld. 80 kr. — Čast. g. Gregor Jakelj, župnik na Goričah, 8 gld. —

Za Detoljuba: Preč. g. dekan Mih. Tavčar 1 gld. — Č. g. A. Šinkovec 1 gld.